

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100 Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρῶσις διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐπριπίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 27 Ἰουνίου 1936

Ἔτος 58ον. — Ἀριθ. 30

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Σάμουελ καταγινόταν μὲ τὸ ντύσιμό του σὰν τὸ πιδ φιλάρεσκο κορίτσι. Εἶδεν γιὰ τίς φορεσιῆς του πέντε φορές περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶδεν ἡ γυναῖκα του γιὰ τὰ δικά της τὰ φουστάνια—φαίνεται ὅτι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ὁ Χρυσὸς Αἰὼν γιὰ τοὺς συζύγους.—Ἀκοῦστε ὁμῶς καὶ κάτι τὸ συγκινητικὸ : (Ἦταν πολὺ εἰλικρινὴς ὁ καὶ μένος). «Σήμερα μοῦ ἔφεραν τὸ καινούργιο μου πανωφόρι ἀπὸ φῖνα τσόχα μὲ χρυσὰ κουμπιὰ, ποὺ μοῦ ἐκόστισε πάρα πολλὰ χρήματα καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τὸ πληρώσω».

Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲν σὰς γράφω παρὰ μονάχα γιὰ τὸν Πέπυς. Ἐτοιμάζω ἕνα εἰδικὸ θέμα γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ ἔργο του.

Σὰς ἀφήνω νὰ μαντεύσειτε κάτι : Ἡ Διεύθυνσις κατήγγειλε τὸν νόμον τῆς Δεκάτης (δηλαδὴ ὥρας). Μποροῦμε τώρα νὰ κρατοῦμε τὰ φῶτα ἀναμμένα ὅλη τὴ νύχτα ἂν θέλουμε, φθάνει μονάχα νὰ μὴν ἐνοχλοῦμε τοὺς ἄλλους—δὲν μᾶς ἐπιτρέπονται ὁλονύκτια γλέντια στὰ διαμερίσματά μας. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν μιὰ ἐπιπλέον ἔσοχη παρατήρηση ἐπάνω στὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου : Τώρα ποὺ μποροῦμε νὰ ἔα-
γρυπνοῦμε ὅσο μᾶς κάνει διάθεση, δὲν μᾶς κάνει πιὰ καμμιά διάθεση. Ἀρχίζουμε ἀπὸ τίς ἐννιά τὸ νουτούλημα καὶ στίς ἐννιάμιση οἱ πέννες πέφτουν ἀπὸ τὰ ἄτονα δά-

χτυλά μας. Τώρα εἶναι ἐννιάμιση ἀ-
κριβῶς. Καληνύχτα.

Κυριακὴ

Μόλις γύρισα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ποὺ μᾶς μίλησε ἕνας καινούργιος ἱε-
ροκῆρυξ. Πρέπει νὰ προσέχωμε, εἶπε, νὰ μὴν ἀναπτύσσουμε τὸ μυαλό μας νεκρώνοντας τὴν αἰσθηματικὴ μας φύση. Τὸ ἴδιο κήρυγμα κάνουν καὶ

στὰ Κολλεῖα τῶν ἀγοριῶν : Πολὺ ἀμφιβάλλω.

Σήμερα ἔχουμε μιὰ ἔσοχη μέρα, ὅλα εἶναι γύρω χιονισμένα, κάνει πα-
γωνιὰ καὶ ὁ οὐρανὸς εἶναι ἑστέρας χωρὶς ἕνα συννεφάκι. Ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ ἡ Σάλλη κι' ἡ Τζούλια καὶ ἡ Μάρτυ Κὴν καὶ ἡ Ἐλινόρ Πράττ (φιλενάδες μου κι' οἱ δύο ἀλλὰ δὲν τίς γνωρίζετε) κι' ἐγὼ θὰ φορέ-
σουμε τίς κοντές μας φούστες καὶ τὰ πουλλόφερ μας καὶ θὰ ξεκινήσουμε γιὰ μακρυνὸ περίπατο μὲ τὰ πόδια. Θὰ φτάσουμε ὡς τὴν Κρυστάλλινη

Πηγὴ καὶ θὰ πιῶμε τσάϊ μὲ σβίγγους καὶ φρυγανιὲς καὶ ὕστερα θὰ μᾶς φέρῃ πίσω ὁ Κ. Κρυστάλλινος Πηγὴς μὲ τὴ σούστα του. Ὑποτίθεται πὼς πρέπει νὰ εἴμαστε πίσω στὸ Κολλεῖο στίς ἑπτὰ, ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ τὸ τραβήξουμε λιγάκι καὶ θὰ ἔρθουμε στίς ὀκτώ.

Ὑγιαίνετε Εὐγενέστατε Ἀρχων

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ υπογρά-
φομαι ὁ εἰλικρινέστερος ὁ
εὐπειθέστερος καὶ ὁ πιστότε-
ρός σας θεράπων

Γ. Ἀμποῖ

5 Μαρτίου

Ἀγαπητὴ κύριε Σύμβουλε

Αὐριο εἶναι ἡ πρώτη Τε-
τάρτη τοῦ μηνός, ἡ μαύρη
ἡμέρα τοῦ Ἀσύλου Τῶν
Γκρίερ. Πόσο θ' ἀνακουφι-
σθῶν τὰ καίμενα τὰ παι-
δάκια ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα
πέντε καὶ τοὺς χαϊδέψετε
πατρικά τὸ κεφαλάκι καὶ
τοὺς πῆτε δυὸ καλὰ λόγια
καὶ πρὸ παντὸς ὅταν θὰ φύ-
γετε ! Ἐσεῖς (προσωπικῶς)
ἔτυχε ποτὲ νὰ χαϊδέψετε
κανενὸς τὸ κεφάλι ; Δὲν τὸ
πιστεύω. Ἡ μνήμη μου δὲν

Στὴ λιακάδα

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

«Οπου αποδείχεται αναμφισβήτητα πως ο Καμύλκ-πασάς είχε ταξιδέψει και στον κόλπο του Όμάν.

Να λοιπόν και το νησάκι το πολυπόθητο, το νησάκι του θησαυρού, που για τον καπετάν Αντιφέρ άξιζε εκατό εκατομμύρια — ούτε πεντάρα λιγώτερο!

Κι' ήταν ένας όγκος γυμνός, ξερός, χωρίς βλάστηση, χωρίς καλλιέργεια, ένας σωρός από βράχους, μα κρουλός, με περιφέρεια δυό ως δυόμισυ χιλιάδων μέτρων. Η άκτιή ήταν ανώμαλη, ποικίλη, με προεξοχές και με κοιλώματα. Σ' έναν απ' αυτούς τους κοιλώσκους, άπάνεμο, προς τα δυτικά, μπόρεσε νάράξει η πέρμα.

Ο Μπέν-Όμάρ, χαρούμενος που θα πατούσε γή, βιάσθηκε να βγί πρώτος. Αλλά καθώς έτοιμαζόταν να πηδήσει, ο καπετάν Αντιφέρ τον άρπαξε από τον ώμο.

— Σταθήτε, κύριε Μπέν-Όμάρ! του είπε. Εγώ θα βγώ πρώτος!

Θέλοντας και μί, ο συμβολαιογράφος στήθηκε ως «να λάβει κατοχή» του νησιού του ο Αντιφέρ. Κι' αυτό έκαμε ο Μαλουίνος, τυπώνοντας βαθιά στην άμμο τις σόλες των ναυτικών του παπουτσιών.

Δεύτερος — με τί άνακούφιση! — βγήκε ο Μπέν-Όμάρ, και κατόπι ο Ζιλδός, ο Ζυχέλ κι' ο Σκούκ.

Στο μεταξύ ο Σελίκ εξερευνούσε το νησάκι με το βλέμμα. Και μ' την αλήθεια άπορούσε πολύ τί γύρευαν σ' αυτό οι ξένοι. Έκαμαν τόσο ταξίδι, τόσα έξοδα, τόσους κόπους, για να προσδιορίσουν τη γεωγραφική θέση αυτών των βράχων; Άνεξήγητο! Μήν ήταν τρελλοί; Ναι, ο καπετάν Αντιφέρ μπορεί να μ'ν ήταν και τόσο στα καλά του. Ο Ζυχέλ όμως κι' ο Ζιλδός φαίνονταν φρονιμώτατοι. Το ίδιο κι' οι Αιγύπτιοι που τους άκολουθούσαν.

Ετοιμάσθηκε λοιπόν να βγί έξω κι' ο Σελίκ, για να ιδί τί θα έκαναν στο νησάκι· αλλά σ' ένα νεύμα του Αντιφέρ, ο Ζυχέλ του έφώναξε:

— Περιττό να μάς συνοδεύετε. Εδώ δεν χρειάζεσαστε διερμηνέα. Ο κύριος Μπέν-Όμάρ μιλεί λαμπρά τα γαλλικά.

— Πολύ καλά, περιωρίσθηκε να παντήση ο Σελίκ.

Γιατί έκρινε πως δεν ήταν ακόμα

η στιγμή να επέμβη με τους ανθρώπους του. Άργότερα, όταν οι εξερευνητές θα γύριζαν στην πέρμα, θα έβλεπε και θα έκανε.

Ήταν απόγευμα, τέσσερις ή ώρα. Είχαν καιρό να ξεθαψουν τα τρία βαρέλια — αν ύπρηχαν στο ώρισμένο μέρος, που γι' αυτό καμιά άμφισβησία δεν είχε ο Αντιφέρ. Άποφασίσθηκε λοιπόν να τους περιμένει η «Μπερμπερά» στον κοιλίσκο, όχι όμως περισσότερο από έξη ώρες, γιατί δεν είχαν πιά τρόφιμα κι' έπρεπε να έπωφεληθούν από τον άνατολικό άνεμο για να πλεύσουν τη νύχτα προς το Σοχάρ όπου θα έφθιναν το πρωί.

Ο Αντιφέρ δεν είχε αντίρρηση· μιά δυό ώρες θα έφθιναν για να τελειώσει τη δουλειά του. Μήπως είχε να τριγυρίση όλο το νησάκι, να το ψάξει σπιθαμή προς σπιθαμή; Τα βαρέλια, όπως έλεγε το γράμμα, ήταν χωμένα σε μιά απ' τις μεσημβρινές άκρες, στη βάση ενός βράχου σηματομένου με το διπλό Κ. Εύκολα θα τον έβρισκαν, εύκολα θα ξέθαβαν τα βαρέλια με το λαστό, κι' εύκολα θα τα κυλούσαν από εκεί ως την πέρμα.

Ο Αντιφέρ, ο Ζιλδός κι' ο Ζυχέλ από το ένα μέρος, ο Μπέν-Όμάρ κι' ο Ναζίμ από το άλλο, άρχισαν νάνεβαίνουν τις πλαγιές του νησιού, που το μεγαλύτερο ύψος του ήταν έκατέν πενήντα πόδια. Ψυχρή δεν άπαντούσαν πουθενά, μόνο κοπάδια από θαλασσοπούλια που τρύπωναν με άγριους κρωγμούς στις φωλιές τους. Ο Αντιφέρ είχε το λαστό στον ώμο του, ο Ζιλδός ήταν φορτωμένος τη δίκελλα κι' ο Ζυχέλ κρατούσε μιά πυξίδα για να προσανατολίζονται.

Ο Μπέν-Όμάρ άκολουθούσε με κόπο τήν ψευδογραμμική του, γιατί τα πόδια του δεν πατούσαν ακόμα στερεά· είχε συνέλθει όμως και συλλογίζόταν με χαρά πως το επίπονο ταξίδι δεν θα πήγαινε χαμένο, γιατί κι' ο Αντιφέρ ήταν υποχρεωμένος να του δώσει το εκατομμύριο, μ' κι' ο Σκούκ δεν θα το στερούσε αν κατάφερε νάρπάξει το θησαυρό.

Τό έδαφος ήταν όλο χαλίκια. Δύσκολα μπορούσαν να περπατούν πάνω σ' αυτά, αναγκάσθηκαν μάλιστα να λοξοδρομήσουν για να αποφύγουν μερικές κακοτοπιές. Όταν έφθασαν στο ψηλότερο σημείο, είδαν την πέρμα που η σημαία της κυμάτιζε στην αύρα.

Από κει πάνω έβλεπαν καθαρά βλη την περιφέρεια του νησιού. Εδώ

κι' εκεί φαίνονται οι άκρες — μικρά, να πούμε, άκρωτήρια που έν' απ' αυτά έκρυβε τα εκατομμύρια. Δεν μπορούσαν να κάμουν λάθος, άφου ήξεραν πως έβλεπε προς τα μεσημβρινά. Και με τη βοήθεια της πυξίδας ο Ζυχέλ γρήγορα το ανακάλυψε.

Ήταν μιά γλωσσα τραχεία, που την έβρεχε το κύμα και τη στόλιζε δλόγυρα με άσπρους άφρούς.

Εκει ήταν ο θησαυρός. Τώρα, τον έσύμπερε τον Ζυχέλ να ξεθαφτεί, άφου θα τον έχωριζε ίσως από την Ένογάτη; Αλλά τί μπορούσε να κάμη; Να γελήσει το θεό του και να τήν πάη άλλο; Αδύνατο!

Ο Ζιλδός, πάλι, δεν ήξερε τί έπιθυμούσε, τί εύχόταν αυτή τη στιγμή περισσότερο· να βρεθούν τα εκατομμύρια και να κινδυνέψη ο γάμος των άγαπημένων του, ή να μ'ν βρεθούν και να κινδυνέψη το λογικό του φίλου του; «Ε, τι ήθελε ο Θεός...

Ξεκίνησαν όλοι για τη μεσημβρινή εκείνη άκρη, που μόλις άπείχε έξακόσια βήματα. Ο Αντιφέρ, ο Μπέν-Όμάρ κι' ο Σκούκ έτρεχαν μπροστά. Ο χρυσός τους τραβούσε τώρα σά μαγνήτης. Αχάνιαζαν, άγκομαχούσαν. Θα έλεγες πως άνάπνεαν τώρα και ζούσαν στην άτμοσφαίρα του θησαυρού, των εκατομμυρίων, και πως θα έπεφταν νεκροί από άσφυξία αν ή άτμοσφαίρα αυτή διαλυόταν.

Εφθασαν σε δέκα λεπτά. Τη στιγμή εκείνη ο Αντιφέρ λίγο έλειψε να λιγοθυμήσει. Ο Ζιλδός τον έκράτησε για να μ'ν πέσει.

— Θείε μου! θείε μου! φώναξε φορισμένος ο Ζυχέλ.

— Φίλε μου! φώναξε κι' ο Ζιλδός. Κι' ο Σκούκ συλλογίσθηκε:

«Δεν σκάει τώρα αυτός ο σκύλος, να μείνω εγώ μόνος κληρονόμος του Καμύλκ-πασά;»

Ευτυχώς ο Αντιφέρ, με μερικά δυνατά σκουτήματα και τριψήματα, συνήλθε γρήγορα και σήκωσε το λαστό που του είχε πέσει. Κι' άρχισαν να ψάχνουν για νάνακαλύψουν το μονόγραμμα. Όλοι έλαβαν μέρος σ' αυτή την έρευνα. Δεν άφηναν βράχο, βραχάκι, πέτρα που να μ'ν τα ψάξουν, να μ'ν τα ξεσκεπάσουν από τα φύκια ή τα βρύα που τα σκέπαζαν. Κι' αυτός ακόμα ο Μπέν-Όμάρ, έαπλωμένος χάμω μπρούμυτα, σερνόταν με τα τέσσερα κι' έμοιαζε με κάδουρα πάνω στα χαλίκια. Κανένας δεν μιλούσε. Ο ήλιος τους έψηνε και τα μέτωπά τους έσταζαν ιδρώτα. Αλλά έξακολουθούσαν μ' επιμονή. Ήταν τόσο βέβαιτοι πως βρίσκονταν στο νησάκι του Καμύλκ-πασά και στο μέρος όπου είχε θάψει το θησαυρό

του. Ήταν δυνατό να μ'ν ανακαλύψουν και το σημάδι; Το μονόγραμμα θα είχε χαραχθεί στην πέτρα βαθιά· δεν μπορούσε να το είχαν εξαλείψει τα κύματα σε τόσο λίγα χρόνια...

Επιτέλους! Έστερ' από μισή ώρα, μίλησε πρώτος ο Αντιφέρ. Με φωνή που δεν έμοιαζε ανθρώπινη, έδειχνε όρθιος ένα βράχο σά στήλη, κι' έλεγε:

— Εδώ!... εδώ!... Έλάτε!... Τρέξτε!

Κι' έπεσε με τα γόνατα μπροστά στη στήλη εκείνη σάν προσκυνητής μπροστά σε κάποιο ιερό.

— Εδώ! έλεγε και ξανάλεγε. Και τάχτε! να το!

Σε λίγο όλοι ήταν κοντά του, τριγύρω του, κι' έβλεπαν εκείνο που τους έδειχνε με το δάχτυλο. Τί ήταν;

Απλούστατα, το ζητούμενο: Το διπλό Κ του Καμύλκ, φαγωμένο λιγάκι, μισοσθυσμένο, αλλά όρατο ακόμα, εύδιάκριτο. Καθένας μπορούσε να το ιδί, μ' και να το πιάση. Πραγματικό, πραγματικώτατο...

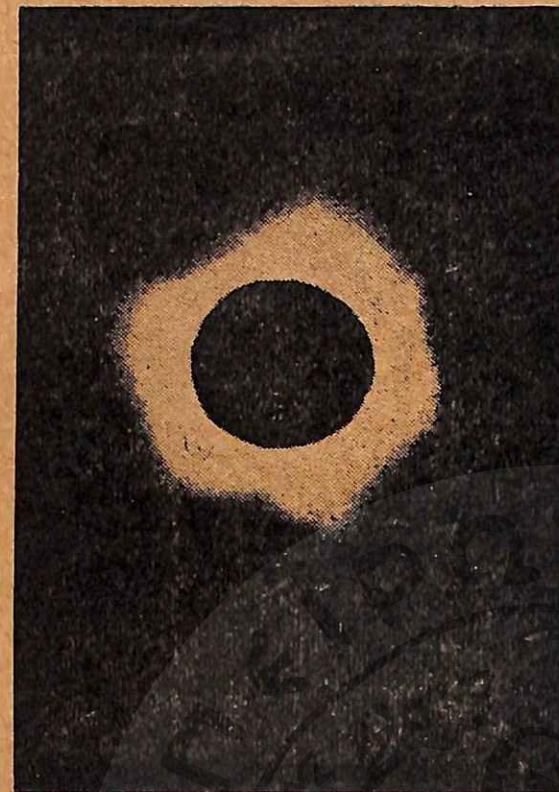
(Άκολουθεί) ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

Άγαπητοί μου,

ΕΙΔΑ κι' εγώ την όλική έκλειψη. Άν και ξεσυνήθισα πρ πολλού να ξυπνώ τόσο πρωί, άποφάσισα την ήμέρα εκείνη να θυσιάσω τον ύπνο μου — ή μάλλον να τον διακόψω, άφου ξανακοιμήθηκα ύστερα — έπειδή μου είπαν πως το ίδιο φαινόμενο δεν θα ξαναπαρουσιαζόταν στα μέρη μας παρά ύστερ' από τριακόσια έξήντα χρόνια. Άν μου έλεγαν ύστερ' από τριανταξέξη, ίσως θα συλλογίζομουν: «πού ξέρεις, μπορεί να πάω κι' εκατό χρονών και να το ιδω όταν θα ξαναγίνη τότεμάστα μπορεί να μ'ν είναι τόσο πρωί». Άλλ' ύστερ' από τριακόσια έξήντα... «δεν θα ύπάρχη ούτε το κοκκαλάκι μας» κατά τη φράση κάποιας κυρίας. Και συλλογίσθηκα: «αν δεν το ιδω τώρα δεν θα το ιδω ποτέ». Φυσικά, το φανταζόμουν και σάν κάτι έκτακτο, πολύ όρατο, πολύ περίεργο, που άξιζε τον κόπο — κάθε κόπο — να το ιδί κανείς. Δεν ήξερα όμως τί ακριβώς θα ήταν. Γιατί αν τόξερα — τώρα που το είδα το λέω — όχι όρών, αλλά και ήμερών ύπνο θα έθυσιαζα πρόθυμα για να μ'ν το χάσω.

Η ΟΛΙΚΗ ΕΚΛΙΨΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ
Φωτογραφία ληφθείσα τη στιγμή που ο ήλιος ήταν εντελώς σκεπασμένος και δεν φαινόταν παρά μόνο ο φωτοστέφανος

να μ'ν στραβώθω. Πήρα ένα ζευγάρι παλιά ματογυάλια και τα κάπνισα στη φλόγα ενός κεριού. Ένω έκανα αυτή την εργασία — όχι και τόσο εύκολη, γιατί ο σκελετός των γυαλιών ήταν από ένα μίγμα που άναβε σάν ύσκα και κάθε τόσο έπρεπε να φυσώ για να τήν σβύσω — θυμήθηκα έν' άστείο. Μ'α φορά, στο Παρίσι, ή άστυνομία έπιασε έναν αλήτη κι' όταν τόν ρώτησαν αν ήταν άεργος, άπαρήθηκε: «Έγώ, όχι! εργάζομαι!» — «Μ' τί δουλειά κάνεις;» — «Πουλώ καπνισμένα γυαλιά κάθε που γίνεται έκλειψη ήλίου!»

Όταν βγήκα στην ταράτσα, βρή-

κα όλους τους σπιτικούς, που το «βοσκαρούι» τους είχε ξεσηκώσει, και τους είχ' έφοδιάσει με γυαλιά καπνισμένα. Άλλά κι' όλες οι γύρω ταράτσες, και τανάτολικά παράθυρα και τα μπαλκόνια, ήταν γεμάτα κόσμο και κοσμάκη, που ήταν προσηλωμένος στο θέαμα. Γιατί το θέαμα είχε κιόλα άρχισι. Ο ήλιος, άρκετά ύψωμένος από τόν όρίζοντα, φαινόταν μισοσκεπασμένος από ένα μαύμο δίσκο. Η λάμψη του ήταν πολύ μετρισμένη κι' όλοένα ο μαύρος δίσκος προχωρούσε άπάνω του και τήν σκέπαζε περισσότερο. Ήλθε στιγμή που, όταν γύρισα τα μάτια μου για

τοίχο της ταράτσας, αντίκρισά τον ήλιο, τόν είδα μόλις φωτισμένο σάν από ένα χλωμό μισοφέγγαρο. Κι' όλοένα ο ούρανός κι' η γή σκοτείνιαζαν. Επιτέλους ο μαύρος δίσκος σκέπασε τόν ήλιο όλόκληρο. Δεν φαινόταν πιά παρά ένας φωτοστέφανος υλόγυρά του. Ένα μούχρωμα σάν του δειλιού με κάτι περιέργες ίριδώσεις. Φάνηκαν και ταστέρια. Και τα πουλιά πετούσαν έδώ κι' εκεί τρομαγμένα. κι' οι γάτες έτρεχαν ανήσυχες, και τα σκυλιά ούρλιαζαν... Άλλά ή υπερφυσική αυτή νύχτα μέσα στην ήμέρα δεν έδάσταξε παρά λίγα δευτερόλεπτα. Ο μαύρος δίσκος τραβόταν, ο ήλιος ξαναφαινόταν, ο ούρανός κι' η γή ξαναφωτίζονταν. Άμέσως έσβυσαν ταστέρια. Και σε λίγο ήταν πάλι μέρα πλήρεια, ήλιοφώτιστη, λαμπρή...

Τό ύπεροχο αυτό θέαμα έκαμε σε πολλούς ανθρώπους έντύπωση πένθιμη. Τους φάνηκε σάν ταφή, σάν κοσμοκαλασία και τους θύμισε το θάνατο, την καταστροφή. Σε μένα όχι. Μοφάνηκε σάν ένα τεράστιο πυροτέχνημα άφάνταστης όμορφιάς και μεγαλοπρέπειας. Ήλιος, φεγγάρι κι' άστέρια μαζεύθηκαν στο σημείο εκείνο τούρανού για να το κάμουν. Και ποτέ δεν θα ξεχάσω το κορόμφωμα, τη μεγάλη στιγμή, που ο ήλιος χάθηκε άφινοντας γύρω του το φλογερό, το παλλόμενο εκείνο στεφάνι, κι' άναψαν τα πιο λαμπρά άστέρια. Φαντάζομαι πως κάποιος που δεν θα ήξερε τί συμβαίνει, θα φοβόταν πολύ, όπως φοβόνταν οι πρωτόγονοι άνθρωποι. Άλλά εγώ δεν άισθάνθηκα παρά θάμβος, έκσταση και χαρά. Το τεράστιο πυροτέχνημα ήταν και χαρούμενο...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ ποὺ θὰ μένετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1935**, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῇτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον—καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ποὺ τελειώσας κίσιως καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς! τώρα λοιπὸν περνᾷς στὴν Δ', τί καλά! νὰ μοὺ γράψῃς τὸ καλοκαίρι, νὰ μαθαίνω τί κάνεις, πῶς διασκεδάσεις καὶ τί διαβάσεις! Ἡλέντραν (δὲν ξέρω τίποτε ἀκόμα, δὲν τὸ διάβασα· ἀλλὰ τὸ θάρρος σου δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσῃς, ὅχι αὐτὸ νὰ σοὺ ἀπορριφθῇ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα! ἔχεις τόσον καιρὸ μπροστά σου!) **Στέφανον Ἀμάραντον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 'Ιουνίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Αὐγούστου.

344. Λεξιγραφος
Ἀθηναία βασιλοπούλα,
Ξακουστή θὰ φανερώσῃς,
Τὸ παιδρὸ θεὸ στὸ δῖος
Μὲ δροσούλα ἂν ἀνταμώσῃς.
Λευκοπυγιάτης

345. Λογοπαικτικὸς Λεξιγραφος
Μεγάλῃ θάλασσά νὰ φέρω
Μπροστά σας τώρα προσπαθῶ...
Ὡ, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν τὸ ξέρω,
Ἀρκεῖ ἕνα ὥς γιὰ νὰ τὸ βῶ.
Βραϊλιάννα

346. Στοιχειογραφος
Πετὴ ἴσια, σὲ τρυπάει
Καὶ γοργὰ σὲ θάτατάνει.
Τὸ κεφάλι τῶρ' ἂν πάη
Κατὰ μέρος, δίχως κόπο
Νοσηρὸ σοὺ κάνει τόπο
Ποὺ κι' αὐτὸς ἀργὰ σκοτώνει.
Ἑλληνικὸς Ἀετὸς

347. Ἀναγραμματισμὸς
Μιά πόλη ἀπ' τὴν Ἀσιατικὴς
Ἄν ἀναγραμματίσῃς,
Θῆμα ἀδερφοῦ, ἀπ' τὴν Παλιὰ
Διαθήκη θάναστήσῃς.
Ροδία

348. Δικτυωτὸν
* * * * * = Θεὰ τιμωρὸς
* * * * * = Γοργὼν
* * * * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης
* * * * * = Φετὸν ἐδώδιμον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Χριστιάννα

349-351. Γεωγραφικὰ Λογοπαίγνια.

- 1.— Ποῖα πόλεις παίζεται;
- 2.— Ποῖα πόλεις εὐρίσκεται εἰς πλοῖον;
- 3.— Ποῖα ὄρη δὲν γράφονται εἰς τὸν χάρτην;

Σεληνιώτικος Ψάρας

352. Φωνηεντόλιπον
ἀπὸ Διπλὸ Κεφάλι

Νὰ προσεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τᾶρχικὰ τῶν ὁποίων θάποτελέσουν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* — * — * — * — *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀναγνώσις:
ὅσος, ἥλος, ὄνος, Ραμᾶ, οὐς, αὐλός.
Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

353. Γριφος

οφ	οφ	αφ	αφ
οφ	οφ	αφ	αφ
οφ	οφ	αφ	αφ
οφ	οφ	αφ	αφ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 15

165. Παρέα (πᾶ, Ρέα).—166. Ἀρδ-χαρά.—167. Ἀλφα-ἄλμα-λίμμη.

168. Ι Ο Σ
Ι Δ Α Σ
Ι Ω Ν Α Σ
Ι Κ Α Ρ Ο Σ
Ι Κ Τ Ι Ν Ο Σ
Ι Ο Ρ Δ Α Ν Η Σ
Ι Ο Υ Λ Ι Α Ν Ο Σ
Ι Σ Η Μ Ε Ρ Ι Ν Ο Σ
Ι Π Π Ο Π Ο Τ Α Μ Ο Σ
Ι Ο Υ Σ Τ Ι Ν Ι Α Ν Ο Σ

169. ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙ (νύξ, ῥάκος, ἄσχος, Κύρος, οὐρά, Ἰσαάκ).—170-171. Διὰ τοῦ Μ: μέρος, ἄρμα, μόνος, κώμη, ἄλμη.—175. ΑΡΙΔΑΝΗ (Τὸ πτελεῖναι τὸ Α: Ἀχιλλεύς, Ράκινας, Ἰμ-λάτια, Ἀλ-Ἀκμων, Διοφάντης, Νάου-σΑ, Ἡλέκτρα).—176. Δός μοι π' ἂν στῶ καὶ τὰν γὰν κινήσω.—177. Πέσε πῆτα, νὰ σὲ φάω (παῖ, σὲ πῖ τᾶ, νὰ, σὲ φα ω).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—443]

Οἱ Μπετόβεν, Ἀνεμοζάλη, Θαλασσοδύκος πληροφοροῦν τὸν Διαπλάσσοσμον διὰ θὰ ἀπουσιάζουν ἐπὶ διήμερον ἀπὸ τὴν κίνησιν, λόγῳ ἀναχωρήσεως τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ (ΛΣ'—407) διαγωνισμοῦ τῶν μένων δεκταὶ εἰς τὴν γνωστὴν διεύθυνσιν.

[ΛΣ'—444]

Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν Πλωτάρχην καὶ τὴν Φαουστίναν γιὰ τὶς πληροφορίες ποὺ φέρουν νὰ θύνουν.

Εὐθύμης Σημαιοφόρος

[ΛΣ'—445]

Πρωτοπαλινόντας ἐπὶ κίνησιν τῆς Διαπλάσεως χαίρειν ὅλο τὸ διαπλάσσοσμον. Ἀλληλογραφῶ καὶ περριμένω Μ. Μυστικὰ ἀπ' ὅλους-ἄλλας. Ἰδιαίτερα ἀπ' τὸν Σαρπηδόνα, Στέφανον Δόξην, Κόκκινον Τοξότην. Σύστασις: Κον Νικόλαον Σιγαλὸν διὰ Στέφανον Ἀμάραντον, Ἀραλιάνδα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

[ΛΣ'—446]

Μπετόβεν, ἀρκετὰ διέσφους τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ. Ἀποκαλύπτισαι: Χατζηπατέρας. Χαμαϊλέων

[ΛΣ'—447]

Ἀσπρη Μάσκα, ὅτε δ Σανσελὼρ λέγεται... Κανάκης (Διαπλ. Βασιλό-ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΛΣ'—448]

Φαουστίναν, δὲν ντρέπεται νὰ ὀρκίσει φέμματα; Νομίζεις πῶς ἐπαιτα ἀπ' αὐτὰς τὴν ἡθοποιίαν σου, σοὺ ἔχει ὑπόληψιν ἡ Ζουζού; Γελῶσαι! Ἀφοῦ τόσες κατηγόριες εἶπες ἐναντίον τῆς... Μπεμπέκα μου!!!, ἀπὸ εὐγένεια τοῦ μ' ἔλπει!!! Ἀκοῦς νὰ ζητᾷς τόσο ταπεινοὺς συμβιβασμοὺς «νὰ σοὺ μιλήσῃ γιὰ νὰ... τῆς τὰ πῆς ἔλα»... Σὰν δὲ ντρέπεται!!! ΠΛΩΤΑΡΧΗΣ

[ΛΣ'—449]

Συγχαρητήρια, Ἀσπρη Μάσκα! Οἱ ἀποκαλύψεις σου... ἀκριβέστατες! Μάθε μόνο πῶς ὁ Πᾶν δὲν εἶναι ὁ Δουβαλετέλης. Πᾶν

[ΛΣ'—450]

Πρῶτος Διαγωνισμὸς; «Ἀνακήρυξις Βασιλέως τῶν Συλλόγων» Προθεσμία μηνιαία. Δικαίωμα ψήφου μονόβραχμον. Εἰς τὸν Βασιλέα Σύλλογον θὰ δοθῇ χρηματικὸν βραβεῖον. Δ/σις: [ΛΣ'—144]. Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

[ΛΣ'—451]

Πρωτοπαλινόντας ἐπὶ Διαπλάσσοσμον, χαίρειν ὅλα τὰ διαπλάσσοπουλα-ες. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Διεύθυνσις: Διὰ Ἀλίκην Σαχλίνη, Ὅδὸς Κανάρη 11 Β, Βόλον, διὰ: Πάριν

[ΛΣ'—452]

Γελασίνα, δὲν πρόκειται νὰ τὸ χαρῆς τὸ νέο σου ψευδώνυμο. Σὲ ἀποκαλύπτω. Γελασίνα=Νίκη Λυμπέρη. Πάρις

[ΛΣ'—453]

Ἀγαπή μοι Φοίβη, μὲ λύπη σὲ ἀποκαλύπτω: Φοίβη=Λαμπράκη. Εὐθύμης Σημαιοφόρος

[ΛΣ'—454]

Εὐθύμης Σημαιοφόρε, γιὰ σου. Θάβας νὰ συμμαχήσουμε; Χαίρεινισμός ἐστὶν Ἀίμο. Τζιόκα-Σαρματζέλ

[ΛΣ'—455]

Φαουστίναν, μὲ θυμῶσαι: Χαίρεινισματα ἐπὶ Σονέτο, τὸ γοβάρι. Γιὰ θυμῶσαι τί ζωὴ καὶ γιὰ τί! Νὰ μοὺ φιλήσῃς τὴν Μπουκλέτ. Τζιόκα-Σαρματζέλ